

KÜFÜR

RİSALELERİ 2. BÖLÜM



İslam Devleti Resmi Dergisi
Rumiyah Dergisi'nin
3. Sayısından Alınmıştır.



KÜFÜR RİSALELERİ

ASRIN SAPTIRICI TAĞUTU

SAİD NURSI VE KÖR TAKİPÇİLERİ MÜRTED NURCULAR 2



Hamd âlemlerin Rabbi olan Allah'a olsun salât ve selam O'nun elçisine, ehline, sahabesine ve O'nu dost edinenlerin üzerine olsun.

Tağut Said Nursi ve risalelerindeki İslam'a uymayan küfür, şirk ve bidatlerin bir kısmını ve bu makalemizinbirinci bölümünü Konstantiniyye dergisinin 7. sayısında yayınlamıştık. Makalemizin geri kalan kısmınıise dergimizin bu sayısında sizlere sunuyoruz.

Risale-i Nur'da Hristiyanlık

“Şiddet-i şefkat ve rikkatten, bu kışın şiddetli soğuğuyla beraber mânevî ve şiddetli bir soğuk ve musibet-i beşeriyeden bîcârelere gelen felâketler, helâketler, sefâletler, açlıklar, şiddetle rikkatime dokundu. Birden ihtar edildi ki: Böyle musibetlerde kâfir de olsa hakkında bir nevi merhamet ve mükâfat vardır ki, o musibet ona nisbeten çok ucuz düşer. Böyle musibet-i semâviye, mâsumlar hakkında bir nevi şehâdet hükmüne geçiyor.

Üç-dört aydır ki, dünyanın vaziyetinden ve harbinden hiçbir haberim yokken Avrupa'da, Rusya'daki çoluk-çocuğa acıyarak tahattur ettim. O mânevî ihtarın beyan ettiği taksimat, bu elîm şefkate

bir merhem oldu. Şöyle ki:

O musibet-i semâviyeden ve beşerin zâlim kısmının cinayetinin neticesi olarak gelen felâketten vefat edenve perişan olanlar eğer onbeş yaşına kadar olanlar ise; nedinde olursa olsun şehid hükmündedir. Müslümanlar gibi büyük mükâfat-ı mâneviyeleri, o musibeti hiçe indirir.

Onbeşinden yukarı olanlar, eğer mâsum ve mazlum ise; mükâfatı büyüktür belki onu cehennemden kurtarır. Çünkü, âhîrzamanda mâdem fetret derecesinde din ve Dîn-i Muhammedî'ye (A.S.M.) bir lâkaydlık perdesi gelmiş. Ve mâdem âhîrzamanda Hazret-i İsa'nın ﷺ dîn-i hakikîsi hükmedecek, İslâmiyet'le omuz omuza gelecek. Elbette şimdi, fetret gibi karanlıkta kalan ve Hazret-i İsa'ya ﷺ mensub Hristiyanların mazlumları çektikleri felâketler, onlar hakkında bir nevi şehâdet denilebilir. Hususan ihtiyarlar ve musibetzedeler, fakir ve zayıflar, müstebid büyük zâlimlerin cebir ve şiddetleri altında musibet çekiyorlar. Elbette o musibet onlar hakkında medeniyetin sefâhetinden ve küfrânından ve felsefenin dalâletinden ve küfründen gelen günahlara keffaret olmakla beraber; yüz derece onlara kârdır, diye hakikattan haber aldım. Cenâb-ı Erhamürrâhimine hadsiz

şükrettim. Ve o elîm elem ve şefkatten teselli buldum.”¹

Said Nursi, bu cümlelerinde ihtar ve hakikatten haber aldığını iddia ederek, dünya savaşı sıkıntısında ölen Hristiyanlardan 15 yaşından küçük ölenlerin şehid olduğunu ve 15’inden yukarı ölenlerin ise çektikleri sıkıntılar yüzünden cennetlik olduklarını söylemektedir. Bu büyük iddialarına ilmi bir tek delil göstermemiştir ve gösteremez de. Çünkü bu iddiaları Kur’an’ın açık naslarına tamamen zıttır.

“Andolsun, ‘Allah, Meryem oğlu Mesih’tir’ diyenler kesinlikle kâfir oldu. Oysa Mesih şöyle demişti: ‘Ey İsrailoğulları! Yalnız, benim de Rabbim, sizin de Rabbiniz olan Allah’a kulluk edin. Kim Allah’a ortak koşarsa, artık, Allah ona cenneti muhakkak haram kılmıştır. Onun barınağı da ateştir. Zalimler için hiçbir yardımcı yoktur.’”²

“Kâfir olarak ölenlerin bütün amelleri dünyada da ahirette de boşa çıkmıştır ve onlar ateş halkıdır, orada sürekli kalacaklardır.”³

“Şüphesiz inkâr edip kâfir olarak ölenler var ya, dünya dolusu altını fıdye verseler bile bu, hiçbirisinden asla kabul edilmeyecektir. Onlar için elem dolu bir azap vardır. Onların hiçbir yardımcıları da yoktur.”⁴

Allah ﷻ, Kur’an-ı Kerim’in birçok yerinde Hristiyanların kâfir ve cehennemlik olduğunu beyan etmesine rağmen onların cennete gireceğini söylemek açık bir küfür ve Kur’an’ın bu ayetlerini açık bir inkârdır.

Ayrıca yukarıda zikrettiği sapıklıklardan biri de İsa’nın ﷺ Hristiyanlık diniyle hükmedeceği. İsa ﷺ kıyamete yakın bir zamanda indiğinde muhakkak ki, İslam şeriatıyla hükmedecektir.

Allah ﷻ şöyle buyurmaktadır:

“Kim İslâm’dan başka bir din ararsa, (bilsin ki o din) ondan kabul edilmeyecek ve o ahirette hüsrana uğrayanlardan olacaktır.”⁵

Ebu Hureyre ﷺ Resulullah’ın ﷺ şöyle buyurduğunu rivayet etmektedir: “Nefsim elinde olan Allah’a yemin ederim ki, muhakkak ileride Meryem oğlu İsa sizin içinize adaletli bir hakem olarak inecektir. O

zaman O, haçı kırarak, domuzu öldürecek, cizye vergisini kaldıracak, mal o kadar çoğalacak ki, hiçbir kimse mal kabul etmeyecek. Nihayet bir tek secde, dünya ve dünyadaki her şey den daha hayırlı olacaktır.”⁶

İbn-i Hacer bu hadisin şerhinde şöyle der:

“ ‘Adaletli bir hakem olarak inecektir’ yani İsa ﷺ İslamiyetin şeriatıyla inecektir. Bu şeriat nesholunmayacak bilakis (kıyamete kadar) devam edecektir. İsa ﷺ , bu ümmetin hâkimlerinden bir hâkim olacaktır.”⁷

Ayrıca Said Nursi, Hristiyanlar için şöyle demektedir:

“BİR DERECE MAHREMDİR. ... Hem Salâhaddin’in, Asâ-yı Musa’yı Amerikalıya vermesi münasebetiyle deriz: “Misyonerler ve Hristiyan ruhanîleri, hem Nurcular, çok dikkat etmeleri elzemdir. Çünkü, her halde şimâl cereyanı; İslâm ve İsevî dininin hücumuna karşı kendini müdafaa etmek fikriyle, İslâm ve misyonerlerin ittifaklarını bozmaya çalışacak. Tabaka-i avama müsaadekâr ve vücut-u zekât ve hürmet-i riba ile, burjuvaları avâmın yardımına dâvet etmesi ve zulümden çekmesi cihetinde Müslümanları aldatıp, onlara bir imtiyaz verip, bir kısmını kendi tarafına çekebilir.”⁸

“Şimdi ehl-i îman, değil Müslüman kardeşleriyle, belki Hristiyanın dindar ruhânîleriyle ittifak etmek ve medar-ı ihtilaf mes’eleleri nazara almamak, niza etmemek gerektir.”⁹

1 Kastamonu Lâhikası, 114-115, Yirmiyedinci Mektubdan/ Gayet ehemmiyetlidir; Tarihçe-i Hayat, 290, Kastamonu Hayatı/Üstad Bediüzzaman’ın İkinci Dünya Harbi Esnasında Yazdığı Mühim Bir Mektub.

2 Maide, 72.

3 Bakara, 217.

4 Al-i İmran, 91.

5 Al-i İmran, 85

6 Buhari, Hadis No:3448.

7 Fethu’l Bari, C.6, S.491.

8 Emirdağ Lâhikası I, 150, Yirmiyedinci Mektuptan/Bir Derece Mahremdir; Tarihçe-i Hayat, 473, Emirdağ Hayatı/Bir Derece Mahremdir.

9 Emirdağ Lâhikası I, 194, Yirmiyedinci Mektuptan/Aziz Muhterem Kardeşim/Evvelâ zâtınızın bir risale kadar cami’ ve uzun ve müdekkikane hararetli mektubunuzu kemal-i merakla okudum. (...).

Said Nursi, misyonerler, Hristiyan ruhanileri ve Nurcuların dikkatli olmasını tembihleyerek onlara uyarıda bulunmaktadır. Ayrıca İslam ve Hristiyanların ittifakını bozmaya çalışanların olduğu uyarısında bulunup buna da dikkat edilmesi gerektiği ikazında bulunduktan sonra Müslümanların Hristiyan ruhanilerle ihtilafı konularını bir kenara bırakarak ittifak etmeleri gerektiğini söylemektedir. Yani Said Nursi, Müslümanların, İsa Allah'ın oğludur, üçün üçüncüsüdür diyen ve Allah'a hâşâ çocuk isnad edip tek Allah yerine üç ilah kabul eden ve bunun dışında yüzlerce sapık düşünceye sahip olan Hristiyanların, bu düşüncelerine göz yumup onlarla ittifak kurulmasını nasihat etmektedir.

Said Nursi'nin ehli kitap hakkında söylediği bu ve buna benzer satırlarını okuduktan sonra günümüzdeki Müşriklerin iddia ettikleri 'Dinler Arası Diyalog' küfür düşüncesinin nerden kaynaklandığını daha iyi anlayabiliriz.

Evet, Said Nursi Hristiyan kardeşlerinin cennetlik olduklarını iddia ettikten sonra önce onlara nasihat etti ve daha sonra Müslümanların onlarla olan dini ihtilafını bir kenara bırakarak onlarla ittifak kurlmaları gerektiğini söylemektedir. İşte bugünkü Nurcu ve Gülcülerin dinler arası diyalog fikrinin öncülüğünü yapmaları, Hristiyanlara sempati duymaları, onların da cennete gireceğini söylemeleri, insanlara; ister Hristiyan olun ister Müslüman fark etmez, demeleri ve onlarla ittifak kurup Papanın elini öpmelerinin asıl fikir babası bu melun sapıktır. Bu necis düşünce ve günümüzdeki Nurcu ve Fethullahçıların sahip olduğu onlarca küfür ve şirk düşüncesinin asıl kaynağı, Said Nursi tağutu ve küfür risaleleridir.

Risale-i Nur'da Bâtınlık

Bâtınlık; Kur'an ayetlerinin veya hadislerinin görünür anlamlarının dışında, daha derinde gerçek anlamları bulunduğu inanarak ayetleri buna göre yorumlamaya denir.

"Ve madem Necmeddin-i Kübra ve Muhyiddin-i Arabî (R.A) gibi pek çok ehl-i velâyet, mânâ-yı zahîrîden başka bâtınî ve işarî mânâlar ile ekser âyâtı tefsir etmişler; hattâ tefsirlerinde Mûsa ﷺ ve Fir'avn'dan murad, kalb ve nefis'tir dedikleri halde ümmet onlara ilişmemiş; büyük ulemâdan çokları

onları tasdik etmişler. Elbette âyetin delâlet-i zımnîye ile Risale-i Nur'a kuvvetli karineler ile işareti kat'îdir, şüphe edilmemek gerektir." ¹

Said Nursi'nin kendisine üstad ² kabul ettiği Gazali bu konuda şöyle demektedir:

"İşte bu tevillerin batıl oldukları, tevatür ve his ile bilinir. Diğer bazılarının batıllığı da zann-ı galip ile bilinir ki, bunlar hâsseler ile alakalı olmayan şeylerdir. Bütün bu tevillerin hepsi haram ve sapıklık ve insanların dinini ifsat etmektir. Bu gibi batıl teviller, ne sahabe ne de tâbiinden rivayet edilmemiştir.

Nebi ﷺ şöyle buyurmaktadır:

'Kur'an-ı Kerim'i kendi arzusuna göre tefsir eden, cehennemdeki yerine hazırlansın!'

Yaratıkları, Yaradan'a davet ediyorum zannıyla, bilerek lâfızları murad olmayan bu gibi tevillere çevirmeyi uygun gören ehl-i tâmmât, haddi zatında doğru olan bir sözü, Peygamberimiz söylemediği halde, 'söyledi' deyip O'na isnat edenlere benzerler. Doğru olan her meseleye bir hadis uyduran gibi... Bu ise zulüm ve sapıklıktır. Üstelik Peygamber Efendimizin:

'Bir kimse, benim söylemediğimi, kasten, söyledi diye bana isnat ederse, cehennemdeki yerine hazırlansın.' hadisindeki hale düşmektir. Hatta bu tevillerin fenalığı, bu gibi isnatlardan daha çok ve daha büyüktür. Çünkü bu gibi teviller, elfâza olan itimadı sarsar ve Kur'an-ı Kerim'den istifade yollarını tamamen keser." ³

Said Nursî; Gazali'nin "haram, sapıklık ve

1 Sikke-i Tasdik-ı Gaybî, 62, Parlak Fıkralar ve Güzel Mektuplar/ Küçük Husrev Feyzi'nin Bir İstihracıdır; Kastamonu Lâhikası, 206-207, Yirmiyedinci Mektubdan/Küçük Husrev Feyzi'nin Bir İstihracıdır.

2 Diyorlar: "Said yanında başka kitablari bulundurmuyor. Demek onlari beğenmiyor. Ve İmam-ı Gazalî'yi de (R.A.) tam beğenmiyor ki, eserlerini yanına getirmiyor." İşte bu acib, mânâsız sözlerle bir bulantı veriyorlar. Bu nevi hileleri yapan, perde altında ehl-i zendekadır; fakat safdil hocaları ve bazı sofuları vasıta yapıyorlar. Buna karşı deriz ki: "Hâşâ, yüz def 'a hâşâ!.. Risale-i Nur şâkirdleri, Hücet-ül-İslâm İmam-ı Gazalî ve beni Hazret-i Ali ile bağliyan yegâne üstadımı beğenmemek değil, belki bütün kuvvetleriyle onların tâkib ettiği mesleği, ehl-i dalâletin hücumundan kurtarmak ve muhafaza etmektir. (Kastamonu Lâhikası, 198, Yirmiyedinci Mektubdan/Aziz, Sıddık Kardeşlerim!)

3 Gazâlî, İhyâ Ulumu'd Din, C.1, S.37-38.

insanların dinini ifsat etmek” diye nitelediği, Nebî'nin ﷺ en ağır vaîd'ine muhatap kıldığı bu adamlara ümmetin ilişmediğini, büyük âlimlerin çoğunun onları tasdik ettiği yalanını hiç utanmadan söylemektedir. Hatta Gazali, sadece bu konuyla alakalı “Batiniliğin rezillikleri” adında bir kitap yazmış ve bunları en ağır bir şekilde kötölemiştir.

İmam Gazali'nin üveysi bir talebesi olduğunu iddia eden bu kör cahil bunak, böylesine önemli, tehdidi ağır bir meselede üstadına hiç muhalefet eder mi? Hem birini üstad kabul edeceksin, hem de en temel, en meşhur kitabını okumayacaksın. Yanında kitap bulundurmeyen, onlara müracaat etmeyen, kimseye de soru sormayan birinin düşeceği hal, bundan başka bir hal olabilir mi?

Ayet-i Kerimelerdeki Lafızları Kendi Şahsına Yorması

“...Sad ve sin, birbirine tam kardeş olması ve bir kelimedede birbirinin yerine geçmesi münasebetiyle buayetteki “sa’iden” kelimesindeki sad, sin okunsa Risale-i Nur’un tercümanını göstermesi...”¹

“İşte Risalet-ün-Nur’un kahramanı, işte Kur’an’da (Said) ve Hadiste (Seyyid) diye söylenen mübarek Üstadımız (Said Nursi)”²

Bâtıniler; lâfzı, zanlarına göre lâfzın çağrıştırdığı manalar ile yorumlamışlardır. Nur Risaleleri’nde, önce ebced hesabıyla elde ettikleri belli isim ve tarihleri gösteren rakamlar belirlenmekte, daha sonra aynı hesaplara ayetlerde bu rakamları verecek kelime ya da cümleler aranmakta, üç sayı aşağı beş sayı yukarı demeden bulunduğu da tefsire girilmektedir. Bulunan sözcüklerin, tamlamaların veya cümlelerin ellerindekini çağrıştırmadığı, ellerindekine işaret veya ima etmediği görüldüğünde de, birtakım zorlamalara başvurularak bunlar arasında bağ kurmaya çalışılmaktadırlar. Ayetteki lâfız veya elfâzın, ebced ve cifir hesabına göre aldığı sayı değeri, Said Nursi ve Nur Risaleleri ile alâkadar bir sayıyla çakıştığında, bu, o ayetin bunlara işaret, ima ettiğinin delili kabul edilmiş, bunu tekit edecek bir-iki masal uydurmaktan da geri kalınmamıştır.

Bu konuda İbn-i Teymiye şöyle demektedir:

“Ayetlere yüklenmek istenen manalar iki kısımdır: 1. Batıl Manalar: Allah’ın kelimasının, bu manalarla

tefsir edilmesi caiz değildir.

2. Doğru (Hak) Manalar: Bunlar da iki kısımdır:

Eğer Kur’an, bu doğru manaya delalet ediyorsa, yani ayetin manası buysa, bununla ayet tefsir edilir. Değilse, sırf bir münasebetten dolayı, her doğru mana ile ayet tefsir edilmez. Bu münasebet, lafzın delalet alanı dışındaysa tefsir caiz değildir. Fakat Karamiteler ve Bâtıniler böyle yaparlar. Caiz değildir, çünkü lafzın manaya delaleti sem’î bir mesele olup, lafzın bu manada, o mananın kastedildiğine işaret edecek tarzda kullanılır olması şarttır. Yoksa sadece, lâfzın bu manaya vaz’ının elverişli ve uygun olması (yani o manada da kullanılır olması) yeterli değildir. Çünkü çeşitli anlamlara uygun olan, fakat o manalar için vaz olunmayan lafızlar o kadar çoktur ki, sayılarını ancak Allah bilir. Bu, lafızla mana arasındaki münasebete itibar eden âlimlere göredir. Bir kısım kelimacı ve belagatçıların görüşü budur. Lafız ve mana arasındaki ilişkiye önem vermeyenlere göre ise, her anlama vaz’ı müsait olan lafız, hele belli bir manaya konulduğu ve kullanıldığı biliniyorsa, sırf bir münasebetten dolayı bunun dışında bir manaya hamli, Allah’a yalan isnat etmektir.

İleri sürülen mana, şeriatın bilinen bir esasına aykırıysa, bu tefsir de caiz değildir. Bu tür tefsir Karamita’nın adetidir. Bir de ayete verilen mana, şeriata ters düşmese de, ayetten o mana kastedilmediği için bu tür tefsir de caiz değildir. Ne nass olarak, ne de kıyas olarak lafzın delalet ettiği manaları ayetlere işaret yoluyla yükleyen birçok cahil vaiz ve mutasavvıfın durumları da budur.”³

Gazali de şöyle der: “Bazıları tevil yaptıklarına inanarak mütevatir bir nassa muhalefet ederler. Bunların yaptıkları tevillerin lisan kaideleri ile yakından ve uzaktan bir ilgisi bulunmazsa; bu, küfürdür. Tevilci olduğunu iddia etse de tekzipçidir.”⁴

1 Sikke-i Tasdik-ı Gaybî, 112, Birinci Şua/Otuzbirinci Âyet.

2 Siracü'n-Nûr, 255, Hasan Feyzi'nin Denizli ve hapsinin ve civarının has talebelerini temsil ederek, onların namına üstadının vasiyetnamesi ve zehirlenmeden şiddetli hasta olması münasebetiyle yazdığı bir mersiye. Vefat haberini almış gibi kalemi ağlamış. Lahikaya geçirilsin.

3 İbn-i Teymiye, Mecmuul Fetava, C.2, S.27-28.

4 Gazâlî, Feysalu't-Tefrika beyne'l-İslâm ve'z-Zendaka, S.66.

Bâtîniye'ninve Şia'nın Etkileri

İslâm'ın ilk asrının ortalarından itibaren başlayan çeşitli cereyanlar, meşruiyetlerini ispat edebilmek için, delillerini Kur'an-ı Kerim'de aramışlar, aradıklarını tam olarak orada bulamayınca da, lafızları hakiki manalarından saptırıp keyfi manalar çıkarmışlardır.

Çeşitli fırka mensupları, Bâtıniler, sofiler ve felsefeciler aynı usul ve metotları kullanarak, Kur'an'ın asıl maksadını ve manasını ya yok etmeye veya onu gizleyip, asıl kendi maksatlarını ortaya koymaya çalışmışlardır. Bütün bunlar asırlar boyunca, remiz, işaret ve batın adı altında kullanıla gelmiştir.

Bu zümreler, gerek Allah'ın kelamının, gerekse Nebî'nin ﷺ ve Ali'nin ﷺ sözlerinin zahiri, hakiki manayı ifade etmediğini, onların asıl fikirlerinin başka bâtîni manalar olduğunu ileri sürerek, Kur'an'ın ve hadisin de zahirden başka, bâtîni manaları olduğunu söylerler.

Said Nursi dil kaidelerine uymaz, istiare, mecaz ve kinaye gibi dili kullanma üsluplarına riayet etmez. Nitekim o, kelimelerin lügatlerdeki manalarına da itibar etmez. O, asırlar boyunca insan aklının dayandığı ölçülere zıt uçlardandır; hadiseler, şahıslar, sebep-i nüzuller, Kur'an-ı Kerim'in getirdiği umumi prensipler, Resulullah'ın ﷺ kat'i nasslarla yaptığı kesin açıklamalara ait tarihi hakikatlere de taban tabana zıttır. Evet, Kur'an ayetlerine gelince, bunları mevzuyla asla ilgisi olmayan, delilsiz ve burhansız görüşlerle keyfince tevil eder; canının istediği, hayalinin düşündüğü gibi yazar.

Kendi keyfi için coşup yürüyen herkes serbest bırakılsa da Kur'an-ı Kerim ayetlerine hücum etse, onlara kabul edemeyeceği manaları yüklese, acayip Bâtîni tefsirlerle, alçak şeytanî fikirlerle bunları anlasa, bu mevzuda batıl görüşler, bozuk teviller, terk edilmiş manalar ortaya koysa; bu takdirde binlerce insan peygamberlik ve velilik iddia ederlerdi, birçokları da kötü niyetlerini ve sapık prensiplerini teyit ederlerdi. Nitekim, el-Muğiratü'l-Iclî, Hamdan b. Kırmit el-Bâtîni, Gulam Ahmed Kadiyanî, Mirza Hüseyin Mazenderanî adındaki adamlar böyle yapmışlardı.

İbn-i Teymiyye şöyle demektedir:

“Allah ve Resulü'nün kınadığı bidat ehli iki kısımdır:

Birincisi; hakkı bilip hilafını kast edenlerdir. Bunlar Allah'ın kitabına muhalif şeyleri ortaya atmakta ve bunlar Allah katındandır demektedirler. Bu sözleri ya iftira cinsinden olan hadislerdir veya nassların batıl tefsir ve te'villeridir. Bu naslarla iddia ettikleri görüşlerini desteklemeyi amaçlarlar. Amaçları ise makam ve mal elde etmektir. Bunlar kitabı elleriyle yazıp az bir paha karşılığında bunu satmak isteyenlerdir. Elleriyle yazdıkları batıl şeylere veyl olsun ve bu batıl karşılığı elde ettikleri mal ve benzeri şeylere de veyl olsun.”¹

Ulema; ayeti, asıl manasının dışında başka bir şeye hamletmenin, ayetin lâfzî manaya uymayan şekilde tevil-tefsir edilmesinin tahrif olduğunda ittifak etmişlerdir.

İbn-i Abbas'tan rivayet edildiğine göre Resulullah ﷺ şöyle buyurmuştur:

“Kur'an hakkında ilmi olmadan konuşan, cehennemdeki yerine hazırlansın.”²

Yine İbn-i Abbas'tan rivayet edildiğine göre Resulullah ﷺ şöyle buyurmuştur:

“Kur'an hakkında kendi reyi ile konuşan, cehennemdeki yerine hazırlansın.”³

Said Nursî de, tıpkı Şîiler gibi, ebced ve cifir hesapları ile Kur'an'ın tefsirinde “Kur'an'ın icazı” kanıtını ileri sürmektedir. Said Nursî, bu ve benzeri birçok konuda Bâtîniye'den ve Şia'dan etkilenmiştir.

Risale-i Nur'da Vahdet-i Vücudçuluk

Vahdet-i vücud düşüncesi; Allah'ın âleminden ayrılmadığını bilakis her şeyin Allah olduğunu ileri süren sapık düşüncedir.

“Vahdet-ül-Vücûda dair bir parça izahat istiyorsunuz. (...)

Bu mes'ele-i Vahdet-ül-Vücûdu şimdiki insanlara

1 İbn-i Teymiyye, Mecmu'î Fetava, C.17, S.433.

2 Tirmizi, Tefsir, 1/3121. Tirmizi: “Bu, hasen-sahih bir hadistir” demiştir

3 Tirmizi, Tefsir, 1/3122. Tirmizi: “Bu, hasen bir hadistir” demiştir.

telkin etmek, ciddî zarar verir. Nasilki teşbihat ve temsiller, havassın elinden âvamın eline ve ilmin elinden cehlin eline girse, hakikat telâkki edilir. Öyle de: Vahdet-ül-Vücûd mes'eleşi gibi hakaik-ı ulviye, ehl-i gaflet ve esbab içinde dalan avamlara girse, tabiat telâkki edilir ve üç mühim zarar verir.”¹

“Aziz kardaşım; Senin ikinci sualin hulâsası Muhyiddin-î Arabî demiş: “Ruhun mahlukiyeti inkişafından ibarettir.” O suâl ile benim gibi zaif bir biçareyi Muhyiddin-î Arabî gibi müthiş bir harika-i hakikat, bir dâhiye-i ilm-i esrâra karşı mübarezeeye mecbur ediyorsu.”²

“Eğer Muhyiddîn dese: ‘Gördüm.’ Doğrudur. Görmüş. O ruh, öyle âlîdir, kasden yalan söylemek O’na hiç yanaşmaz; kat’an tenezzül etmez.”³

“Vahdet-ül-Vücud ise bir meşreb ve bir hal ve bir nâkis mertebedir. Fakat zevkli, neş’eli olduğundan, seyr-ü sülûkta o mertebeye girdikleri vakit çoğu çıkmak istemiyorlar, orada kahıyorlar; en münteha mertebe zannediyorlar.”⁴

Said Nursi, küfür olan Vahdet-i Vücud anlayışını inkâr etmemekte, küfür olduğunu söylememekte, bilakis bu anlayışın doğru olduğunu, yüce bir hakikat ve yüksek bir mertebe olduğunu iddia etmektedir. Bu fikrin öncülerini tekfir etmemekte bilakis onları evliya olarak takdim etmekte ve onları övmektedir. Onların hadsizce söylemiş oldukları sözlerin yalan olmadığını bilakis söylediklerinin doğru olduğunu savunmaktadır.

Örneğin İbnu’l-Farîd için şöyle demektedir:

“İbnu’l-Fârid, a’şak, o a’raf Muhyiddin’den daha ileri gitti. Ümmetin itâbından ondan geride kaldı; kusuruna bakılmaz.”⁵

Kusuruna bakılmaz dediği İbnu’l-Farîd, Nazmu’s-Sülûk adlı kasidesinde şöyle demektedir:

“Makamda kıldığım namazlar O’nadır.
Ve şahid oluyorum ki, O da bana namaz kılıyor.
Her ikimiz de namaz kılan “bir”iz;
Secde etmekte kendi hakikati.
Her secdede “bir” olarak
Bana namaz kılan, benden başkası değil.
Her secdede namazım da, benden başkasına değil.
Ben O’yum, O da ben;

Ayrılık yok aramızda. Aksine zatım, zatımı sevdi.
Benden bana elçi olarak gönderildim.
Zatım, ayetlerimle bana delâlet etti.”⁶

Risale-i Nur’da Ölülerin Tasarrufu

“Özellikle, Allah adamı Hz. Abdülkadir, Gavs-ı A’zam, ‘ol’ der ‘olur’ dairesinin kutbu...”⁷

Said Nursi, bu cümlede Abdülkadir Geylani’nin Allah gibi, dilediği bir şeyin olması için ol demesinin yeterli olduğunu iddia etmektedir.

Allah ﷻ şöyle buyurmaktadır: “Bir işin olmasına karar verirse, ancak ona: “Ol” der, o da hemen oluverir.”⁸

“Hazret-i Mevlânâ (K.S.) Hindistan’dan Tarîk-ı Nakşîyi getirdiği vakit, Bağdat dairesi, Şâh-ı Geylânî’nin (K.S.) ba’delmemat, hayatta olduğu gibi tasarrufunda idi. Hazret-i Mevlânâ’nın (K.S.) tasarrufu cây-ı kabûl göremedi. Şâh-ı Nakşibend’le (K.S.) İmam-ı Rabbânî’nin (K.S.) ruhaniyetleri Bağdat’a gelip Şâh-ı Geylânî’nin ziyaretine giderek rica etmişler ki: Mevlânâ Hâlid (K.S.) senin evladındır, kabûl et. Şâh-ı Geylânî (K.S.) onların iltimasını kabûl ederek Mevlânâ Hâlid’i kabûl etmiş. Ondan sonra birden Mevlânâ Hâlid (K.S.) parlamış...”⁹

“Hazret-i Şeyhin vefatından sonra hayatta oldukları gibi tasarrufları ehl-i velâyetce kabûl edilen üç evliya-ı azîmenin en âzamı o Hazret-i Gavs-ı Geylânî’dir.”¹⁰

1 Lem’alar, 298-299, Yirmisekizinci Lem’a/Aziz Kardeşim.

2 Lem’alar, 38-40, Dokuzuncu Lem’a/Birinci Suâliniz.

3 Lemeât, 98-100, Mebhaslar/Evliyâdan Âşikîn ve Ârifîn Beynlerinde Mühim Bir Fark

4 Mektubat, 76-78, Onsekizinci Mektub/İkinci Mes’ele-i Mühim me.

5 Lemeât, 98-100, Mebhaslar/Evliyâdan Âşikîn ve Ârifîn Beynlerinde Mühim Bir Fark.

6 İbn-i Teymiye, Mecmu’i Fetava, C.2, S.243

7 Barla Lâhikası, 234, Yirmiyedinci Mektuptan/Galib’in Fârisî fıkrası Keramet-i Gavsîye münasebetiyle yazılmıştır/18

8 Meryem, 35.

9 Sikke-i Tasdik-ı Gaybî, 15-16, Parlak Fıkralar ve Güzel Mektuplar /Samli Hâfız Tefrik.

10 Sikke-i Tasdik-ı Gaybî, 180, Sekizinci Lem’a/Şeyh-i Geylânî’nin kendinden sekizyüz sene sonra- gayb âşinâ gözüyle haber verdiği bir hâdise-i Kur’aniyedir/Beşinci Vecih.

“...mematında dahi hayatındaki gibi dâimî tasarrufu bulunduğu tasdik edilmiş olan bir kahraman-ı velâyet...”¹

“...Hattâ Seyyid-üş-şüheda olan Hazret-i Hamza Radiyallahü Anh, mükerrer vakıatla kendine iltica eden adamları muhafaza etmesi.. ve dünyevî işlerini görmesi ve gördürmesi çok vâkıatla, bu tabaka-i hayat tenvir ve isbat edilmiş.”²

“Bazı Evliya bir dakikada bir günlük işi görmüş. Bazıları bir saatte bir sene vazifesini yapmış. Bazıları bir dakikada bir Hatme-i Kur’aniyeyi okumuş olduklarını rivayet edip ihbar ediyorlar. Böyle Ehl-i Hak ve Sıdk, bilerek kizbe elbette tenezzül etmezler.”³

“Ancak işitenler (çağrıyla) icabet eder. Ölülere gelince; Allah onları diriltir, sonra ona döndürülürler.”⁴

Tirmizi, bu ayetin tefsirinde şu hadis-i şerifi nakleder:

“Cabir b. Abdullah’tan ﷺ rivayet edilmiştir. O şöyle dedi:

Resulullah ﷺ bir gün bana rastladı ve:

-Ya Cabir, neden seni düşünceli görüyorum? buyurdular. Ben:

-Ey Allah’ın Resulü, babam şehid oldu, arkasında borç ve (bakılması gereken bir) aile bıraktı, dedim. Resulullah ﷺ:

-Babanın Allah tarafından nasıl karşılandığını sana müjdeleyeyim mi? buyurdu.

-Evet, ya Resulullah, dedim. Buyurdu ki:

-Allah, hiç kimseyle perde arkasından olmaksızın konuşmamışken, babanla yüz yüze konuştu ve ona: ‘İste benden, vereyim!’ buyurdu. O da: ‘Ey Rabbim, senin yolunda ikinci kez öldürüleyim, beni dirilt!’ dedi. Allahu Teâlâ: ‘Ne var ki, onların (ölülerin) tekrar (dünyaya) dönemeyeceklerine dair benim sabık hükmüm vardır.’ buyurdu. O da: ‘Ya Rabbi, arkamda kalanlara bunu ulaştır!’ dedi. Allahu Teâlâ da: ‘Allah yolunda öldürülenleri sakın ölüler sanma...’ [Âl-i İmrân, 169] ayetini indirdi.”⁵

İbn-i Abbas ﷺ Nebi’nin ﷺ şöyle buyurduğunu rivayet etti:

“Uhud’da kardeşlerinize (şehidlik) isabet edince Allah onların ruhlarını yeşil kuşların içine

yerleştirdi. (Bu ruhlar yeşil kuş suretindeki taşıyıcılarına binerek) cennet nehirlerine uğrar meyvelerinden yerler (sonra), arşın gölgesinde asılı olan altından kandillere dönerler. (Şehidler) Yediklerinin, içtiklerinin ve kaldıkları yerin güzelliğini görünce, ‘Bizim cennette diri olup da (Şehadetten dolayı cennet nimetleriyle) rızıklandırıldığımızı, cihada yönelmeleri ve savaştan korkup kaçmamaları için (dünyada bulunan) kardeşlerimize iletecek kim var?’ derler. (Bunu nüzere) Her türlü noksan sıfatlardan münezzeh olan Allah; ‘(Bunu) Sizden onlara ben eristireceğim’ buyuracak. (Nitekim) Allah; ‘Allah yolunda öldürülenleri ölü zannetmeyin...’ (mealindeki) ayet-i kerimeyi sonuna kadar indirdi’.”⁶

Said Nursi, ölmüş insanların hayatta oldukları gibi dünya hayatında tasarruflarının devam ettiğini, hatta yaşayan bir insandan daha çok tasarruflarının olduğunu iddia etmektedir. Sıkıntıları giderme, ihtiyaçları karşılama, dünyada seni meşhur etme, kaybolan eşyaları bulma ve benzeri bir ölünün hatta bir dirinin bile yapamayacağı birçok olağan üstü ve ilahi özellikleri ölülere atfetmektedir. Kuşkusuz bu yapılan şirktir ve sahibini İslam milletinden çıkartır.

Said Nursi, burada ve daha başka birçok yerde yalnızca Allah’a ﷻ has olan ilahlık özelliklerinin birçoğunu evliya dediği kimselere rahatlıkla atfetmektedir. Bunun şirk olduğu konusunda hiç kimsenin şüphesi olamaz.

İbn-i Teymiyye bu konuda icma naklederek şöyle demektedir: “Her kim nebileri ve melekleri aracı edinir, onlara dua eder, onlara tevekkül eder ve günahların bağışlanması, kalplerin hidayet bulması, sıkıntıların giderilmesi ve problemlerin giderilmesi gibi konularda onlardan fayda elde etmek veya zararı defetmek isterse o, Müslümanların icmasıyla kâfırdır.”⁷

1 Sikke-i Tasdik-ı Gaybî, 187, Sekizinci Lem’a/Şu Keramet-i Gavsîye Münasebetiyle Üç Nokta Beyan Edilecek/Üçüncü Nokta.

2 Mektubat, 6. Birinci Mektub/Dördüncü Tabaka-i Hayat.

3 Lem’alar, 17, Üçüncü Lem’a/Üçüncü Nükte.

4 En’âm, 6/36.

5 Tirmizi, Hadis No:3010; İbn-i Mâce Hadis No:190; Sahih-i İbn-i Hibban Hadis No:7022.

6 Ebu Davud, Hadis No:2520; El-Müstedrek, Hâkim Hadis No:2444.

7 Mecmu’i Fetava, C.1, S.124

Risale-i Nur'da İstiğase

“Gavs beytinde diyor ki;

“Garbda beni çağırdığı vakit, onun imdadına yetişeceğim.” Evet doğrudur. Arabî tarih ile bin üçyüz otuz dokuzda (1339) müthiş bir buhran-ı ruhî ve dehşetli bir heyecan-ı kalbî ve dağdağalı bir teşevvüş-ü fikrî geçirdiğim sıralarda, pek şiddetli bir surette Hazret-i Gavs'dan istimdad eyledim. Bir-iki yerde bahsettiğim gibi, “Fütuh-ul- Gayb” kitabı ile ve dua ve himmetiyle imdadıma yetişti ve o buhranı geçirdim.”¹

“Ondokuzuncu Mektub’u bir mecliste ve bir cuma gecesi okumak niyetiyle üzerime almıştım. Şiddetli yağmurlu bir gece idi. O mecliste okumak üzere elimi cebime koydum, o mübârek eser yerinde olmadığını hayretle gördüm. Eseri koyduğum ceb yırtık ve delik olmadığı gibi, ben de başka hiçbir yerde durmadığıma göre bu hale hayret etmemek kabil mi? O geceyi uykusuz geçirdim, müteessir oldum. Hazret-i Gavs'dan bu mübârek eseri istedim. Lillâhilhamd, ertesi günü bu eseri dinlemekle namaza başlamış olan bir muallim vasıtasıyla bulundu. Şakır şakır yağmur altında ve çamur içinde bu mübarek eser bulunsa bile artık okunmayacak derecede olacağını tahmin edersiniz değil mi? Şâyân-ı hayret ve cây-ı dikkat ve medâr-ı ibrettir ki, en ufak bir leke bile olmamıştır.”²

“Ben sekiz-dokuz yaşında iken, bütün nahiyeimizde ve etrafında ahali Nakşî Tarîkatında ve oraca meşhur Gavs-ı Hîzan namıyla bir zattan istimdat ederken, ben akrabama ve umum ahaliye muhalif olarak “Yâ Gavs-ı Geylânî” derdim. Çocukluk itibariyle elimden bir ceviz gibi ehemmiyetsiz bir şey kaybolursa, “Yâ Şeyh! Sana bir fatiha, sen benim şu şeyimi buldur.” Acıbdır ve yemin ediyorum ki, bin def’a böyle Hazret-i Şeyh, himmet ve duasıyla imdadıma yetişmiş. Onun için bütün hayatımda umumiyetle fâtiha ve ezkâr ne kadar okumuş isem, Zât-ı Risaletten (A.S.M.) sonra Şeyh-i Geylânî’ye hediye ediliyordu.”³

“Allah ile beraber başka bir ilâha yalvarma! Ondan başka ilâh yoktur.”⁴

“(Rahman’ın kulları) Allah ile beraber başka ilaha yalvarmazlar.”⁵

“Allah’tan başkasına; sana ne fayda, ne de zarar

verebilecek olan şeylere yalvarma! Böyle yaptığın takdirde sen, muhakkak zalimlerden olursun.”⁶

“Deki: ‘Allah’tan başka yalvardıklarınızı gördünüz mü? Bana gösterin, onlar yerden neyi yarattılar? Yoksa gökler(in yaratılışın)da onların bir ortaklığı mı var? Eğer doğru iseniz, bundan önce (inmiş olan) bir kitap yahut bir bilgi kalıntısı getirin!’ Allah’ı bırakıp da kıyamet gününe kadar kendisine cevap veremeyecek şeylere yalvarandan daha sapık kim olabilir? Oysa onlar, bunların yaptıklarından habersizdirler.”⁷

“Ey insanlar, size bir misal verildi, onu dinleyin: O Allah’tan başka yalvardıklarınız (var ya), onların hepsi bir araya toplansalar, bir sinek dahi yaratamazlar.”⁸

“Hiçbir şey yaratmayan, kendileri yaratılan şeyleri (Allah’a) ortak mı koşuyorlar? Oysa onlar, ne onlara, ne kendilerine yardım edebilirler.”⁹

“Allah’tan başka yalvardıklarınız da sizler gibi kullardır. (Eğer iddianızda) doğru iseniz, çağırın onları da size cevap versinler.”¹⁰

“Allah’tan başka yalvardıkları, hiçbir şey yaratamazlar, zaten kendileri yaratılmaktadırlar. Onlar ölüdürler, diri değil. Ne zaman dirileceklerini de bilmezler.”¹¹

İbn-i Teymiyye  şöyle demektedir:

“Müslümanlar, İslam dininde bilinmesi gereken zaruri şeylerden biri olan; bir kulun Allah’ın dışında

1 Sikke-i Tasdik-ı Gaybî, 194, Sekizinci Lem’a/Gavs, meşhur kasidesinde –sarhat derecesinde- bizlerden, yâni hizb-ül Kur’an’dan haber verdiği gibi (...)

2 Sikke-i Tasdik-ı Gaybî, 43-44, Parlak Fıkralar ve Güzel Mektuplar/ Hulusi Bey’in Bir Fıkрасıdır.

3 Sikke-i Tasdik-ı Gaybî, 179. Sekizinci Lem’a/Şeyh-i Geylânî’nin - kendinden sekizyüz sene sonra- gaybâşinâ gözüyle haber verdiği bir hâdis-e-i Kur’aniyedir

4 Kasas, 28/88.

5 Furkan, 25/68.

6 Yunus, 10/106.

7 Ahkaf, 46/4-5

8 Hacc, 22/73

9 A’râf, 7/191-192.

10 A’râf, 7/194

11 Nahl, 16/20-21.

başka birisine ibadet etmesi, ona dua etmesi, ondan istigase dilemesi veya ona tevekkül etmesinin caiz olmadığını bilmekteler ve bu konuda ittifak halindeler. Yakınlaştırılmış bir meleğe veya gönderilmiş bir resule ibadet eden, onlara dua eden veya onlardan istigase (yardım) dileyen müşriktir. Herhangi birisinin, ey Cebrail ya da ey Mikail ya da ey İbrahim ya da ey Musa ya da ey Allah'ın Resülü beni bağışla, bana rahmet et, beni rızıklandır, bana yardım et, beni kurtar, düşmanlarıma karşı beni koru veya benzeri şekilde sözler söylemesi, hiçbir Müslümanın yanında caiz değildir. Bilakis tüm bunlar ilahlığın özelliklerindendir.”¹

İbn-i Kayyım ﷺ şöyle demektedir:

“Şirkin çeşitlerinden biri de; ihtiyaçları ölümlerden istemek, onlardan yardım dilemek ve onlara yönelmektir. Bu, yeryüzünde şirkin köküdür. Ölümlerin ameli kesilmiştir. O kendisine bile ne fayda ne de zarar veremezken nasıl olur da ondan yardım istenilir ve ondan ihtiyaçların giderilmesi talep edilir.”²

Risale-i Nur'da Taddudu Mekân (Bir Anda Birçok Yerde Bulunmak)

“Velilerin abdâlı, çok yerlerde bir anda zuhur eder, görünür.”³

“Hattâ evliyâdan, ziyade nuraniyet kesbeden ve abdâl denilen bir kısmı, bir anda birçok yerlerde müşahade ediliyormuş. Aynı zat, ayrı ayrı çok işleri görüyormuş.”⁴

“Burada, harika bir hâdiseyi nakletmeden geçemeyeceğiz. Şöyle ki:

Bediüzzaman hapiste iken, bir gün, o zamanın Eskişehir Müddeiumumi Üstad'ı çarşıda görür. Hayret ve taaccüple ve vazifesine son vereceği ihtariyle, hapishane müdürüne:

-Ne için Bediüzzaman'ı çarşıya çıkardınız? Şimdi çarşıda gördüm. Müdür de:

-Hayır efendim. Bediüzzaman hapishanede, hattâ tecrittedir; bakınız, diye cevap verir.

Bakarlar ki, Üstad yerindedir. Bu hârika vâkıa adliyyede şayi olur. Hakimler: “Bu hale akıl

erdiremiyoruz” diye birbirlerine naklederler.

Aynen bunun gibi bir vakıa da, Bediüzzaman Denizli hapsinde iken olmuştur.

Üstadı, halk, iki-üç defa muhtelif camilerde sabah namazında görür. Savcı iştir. Hapishane müdürüne pürhiddet:

-Bediüzzaman'ı sabah namazında dışarıya, camiye çıkarmışsınız, der. Tahkikat yapar ki, Üstad hapishaneden dışarıya kat'iyen çıkarılmamış.”⁵

Said Nursi, bir insanın yapmasının mümkün olmadığı veya sadece Allah'a has olan özellikleri, sıklıkla gerek kendisine, gerekse evliya dediği kimselere vermektedir. Keramet olabilecek cinsten olanları da Allah'ın onlara bir lütfu değil de bu evliya dediği kimselerin bu tür kerametleri dilediği zaman ve dilediği gibi yapabilecekleri anlamında açıklamalarla sunmaktadır. Evliya dediği bazı zatların mutlak tasarruf sahibi olduklarını ifade etmektedir. Bu tür söylemlerin küfür ve şirk olduğunda hiçbir Müslümanın kuşkusuz yoktur.

Her Müslüman bilir ki; mutlak güç ve kudret sahibi yalnızca Allah'tır. Evliya dediği ve hatta ölü dediği kimselerin bu tür olağanüstü durumları yapması mümkün değildir.

Risale-i Nur'da Cennet ve Cehennem

İslami birçok konuda sapkın bir görüşe sahip olan Said Nursi, cennet ve cehennem hakkında da sapık beraber okuyalım

“...bütün kanaat ve kuvvetimle ehl-i imana bir hizmet-i imaniye yapmak için, değil yalnız dünya hayatımı ve fânî makâmatımı, belki -Lüzum olsa- âhîret hayatımı ve herkesin aradığı uhrevî bâkî mertebelerini fedâ etmeği; hattâ cehennemden bazı bîçâre ehl-i îmanları kurtarmağa vesile olmak için

1 Mecmu'î Fetava, C.3, S.272.

2 Medaricu's Salikin, C.1, S.353.

3 Sözler, 657, Lemeât/Temessülün Aksamı Muhtelifedir; Lemeât, 25, Çekirdek Çiçekleri/Mebhaslar/Temessülün Aksamı Muhtelifedir.

4 Sözler, 178; Tılsımlar Mecmûası, 29-30, Onaltıncı Söz/ Birinci Şua/Üçüncüsü.

5 Tarihçe-i Hayat, 209, Eskişehir Hayatı/Risale-i Nur'un gittikçe inkişaf ettiğini, iman ve İslâmiyetin kuvvetlenmeye başladığını anlayan gizli din düşmanları (...).

-lüzum olsa- cenneti bırakıp cehenneme girmeyi kabul ettiğimi hakikî kardeşlerim bildikleri gibi...”¹

“Birkaç adamın imanını kurtarmak için cehenneme girmeye hazırım.”²

“Bu hizmete, yâni ehl-i îmanı dalâlet-i mutlakadan kurtarmağa, lüzum olsa, dünyevî hayat gibi, uhrevî hayatımı da feda etmek bir saadet bilirim; binler dostlarım ve kardeşlerimin cennete girmeleri için, cehennemi kabûl ederim.”³

“Ben, cemiyetin îmanını kurtarmak yolunda dünyamı da feda ettim, âhiretimi de.”⁴

“Sonra, ben cemiyetin îman selâmeti yolunda âhiretimi de feda ettim. Gözümde ne cennet sevdası var, ne cehennem korkusu. Cemiyetin, yalnız yirmi milyon Türk cemiyetinin değil, yüzlerce milyon bütün İslâm cemiyetinin îmanı nâmına bir Said değil, bin Said feda olsun. Kur’ân’ımız yeryüzünde cemaatsiz kalırsa cenneti de istemem; orası da bana zindan olur. Milletimizin îmanını selâmette görürsem, cehennemin alevleri içinde yanmağa razıyım. Çünkü vücudum yanarken, gönlüm gül-istan olur.”⁵

Said Nursi’nin hafife aldığı cennet ve cehennem hakkında Allah ﷻ şöyle buyurmaktadır:

“O, Allah’ın, yüreklere işleyen tutuşturulmuş ateşidir.”⁶

“Doğrusu biz seni, gerçeğe, müjdeleyici ve uyarıcı olarak gönderdik. Cehennem halkından sen sorumlulu değilsin.”⁷

“Rabbimizden gelecek olan mağfirete ve takva sahipleri için hazırlanan, genişliği gökleri ve yer kadar olan cennete koşun!”⁸

“Çalışanlar bunun (azaba uğratılmamak, nimet cennetlerine kavuşmak) için çalışsınlar!”⁹

“Rableri onlara, kendi katından bir rahmet, bir hoşnutluk ve içinde tükenmeyecek nimetler bulunan cennetler müjdelemektedir. Orada daimî ve ebedidirler. Şüphesiz, en büyük mükâfat Allah katındadır.”¹⁰

“Biz, zalimler için, alevi kendilerini kuşatacak olan

bir ateş hazırladık. Eğer yardım isterlerse, yüzleri kızartan erimiş maden gibi bir su ile yardım olunurlar. (O su) ne kötü bir içecek ve (o ateş) ne kötü bir dayanaktır.”¹¹

“Onlar, insanın içine işleyen bir sığağın ve kaynar suyun içinde, soğukluğu ve hoşluğu olmayan kapkara bir dumanın gölgesindedirler.”¹²

Said Nursi’nin cennet ve cehennem hakkındaki bu ölçüsüz sözleri; bazılarına, coşkun, kendisini İslâm ve Müslümanlar için feda etmeye hazır, iman için her şeyi göze almış birinin sözleri gibi gelebilir. Aslında bu sözlerde yüce Allah’ın hem lütfunu, hem de kahrını küçümseyiş, cennet ve cehennemi hafife alış, “avam”dan farklı olmak için bir hamaset taslayış vardır. Bu sözler; adeta, “kulluk” bilincini yitirmiş, cennet ve cehennemi zikrederken -Allah’ın onca teşvik ve korkutmalarına rağmen meydan okurcasına- istihfakâr, ne korkusu ne de ümidi kalmış, ubudiyete yakışan zillet hırkasının içinde olması gerekirken ancak rububiyete yaraşan kibir ridasına ve azamet izarına bürünmüş birinin sözleri olabilir.

Cehennem İçinde Özel Cennet (?)

“Diyorsunuz ki: Amcası Ebu Tâlib’in îmânı hakkında esah nedir?

1 Şuâlar, 368, Ondördüncü Şuâ/Afyon Mahkemesine Beyan 7 Ediyorum Ki; Müdâfaalar, 251, Afyon Müdâfâsı/Afyon Mahkemesine Beyan Ediyorum Ki; Tarihçe-i Hayat, 541, Afyon Hayatı/Afyon (...) Mahkemesine Beyan Ediyorum Ki

2 Sözler, 706, Teşrin-i sâni (1950) de Ankara Üniversitesinde 8 (...) bir konferanstır; Emirdağ Lâhikası II, 137, Yirmiyedinci Mektuptan/Aziz, Sıddık Kardeşlerim! Bir zât, uzunca bir mektup yeni (...) .hurufu bana yazmış, kendisinin kim olduğunu bildirmemiş

3 Sikke-i Tasdik-ı Gaybî, 12, Parlak Fıkralar ve Güzel 9 Mektuplar /Risale-i Nur’un Makbuliyetine İmza Basan ve Gaybi İşaretilerle Ondan Haber Veren Sekiz Parçadan Birinci Parçadır; Emirdağ Lâhikası I, 12, Yirmiyedinci Mektuptan/Aziz, Sıddık Kardeşlerim!; Emirdağ Lâhikası I, 57, Yirmiyedinci Mektuptan/ İkrâmîlzhâr Mektubunun Tetimmesi

4 Sikke-i Tasdik-ı Gaybî, 12, Parlak Fıkralar ve Güzel

5 Tarihçe-i Hayat, 600, Isparta Hayatı/Tahliller/Eşref Edip.

6 Humeze, 6-7.

7 Bakara, 2/119

8 Âl-i İmrân, 3/133.

9 Saffat, 37/61

10 Tevbe, 9/21-22.

11 Kehf, 18/29

12 Vâkıa, 56/42-44

Elcevap: Ehl-i Teşeyyu', îmânına kail; Ehl-i Sünnet'in ekserîsi, îmânına kail değiller. Fakat benim kalbime gelen budur ki: Ebu Tâlib, Resûl-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın Risaletini değil; şahsını, zâtını gayet ciddî severdi. O'nun -o gayet ciddî o şahsî şefkati ve muhabbeti, elbette zâyie gitmeyecektir. Evet, ciddî bir surette Cenâb-ı Hakk'ın Habib-i Ekremini sevmiş ve himaye etmiş ve taraftarlık göstermiş olan Ebu Tâlib'in; inkâra ve inâda değil, belki hicab ve asabiyet-i kavmiye gibi hissiyata binaen, makûl bir îmân getirmemesi üzerine cehenneme gitse de; yine cehennem içinde bir nevi hususî cenneti, onun hasenatına mükâfeten halkedebilir. Kışta bâzı yerde baharı halkettiği ve zindanda -uyku vasıtasıyla- bâzı adamlara zindanı saraya çevirdiği gibi, hususî cehennemi, hususî bir nevi cennete çevirebilir..."¹

Müseyyeb İbn Hazn ﷺ şöyle demiştir:

"Ebu Talib'e ölüm (alâmetleri) geldiği zaman, Resulullah ﷺ ona geldi ve amcasının yanında Ebu Cehil İbn-i Hişam ile Abdullah İbn-i Ebu Umeyye İbnü'l- Mugire de vardı. Resulullah ﷺ, Ebu Talib'e:

-Ey amca! Lâ ilâhe illâllah kelimesini söyle de bununla Allah katında sana şefaati için hüccet getireyim, dedi. Bunun üzerine Ebu Cehil ile Abdullah İbn-i Ebu Umeyye:

-(Ey Ebu Talib!) Abdulmuttalib milletinden yüz mü çeviriyorsun? diyerek men ettiler.

Resulullah da amcasına tevhid kelimesini arza devam ediyordu. O ikisi de devamlı olarak kendi söylediklerini tekrar ediyorlardı. Nihayet, Ebu Talib bunlara karşı söylediği son söz olarak:

-O (Ebu Talib) Abdulmuttalib milleti üzeredir, dedi ve lâ ilâhe illâllah demekten çekindi.

Ravi dedi ki: Resulullah ﷺ:

-Yemin ederim ki, hakkında mağfîret dilemekten nehyolunmadıkça muhakkak Allah'tan senin için mağfîret isteyeceğim, dedi. Bunun üzerine Allah, "Kendilerinin cehennem ehlinden oldukları iyice belli olduktan sonra, -yakın akraba da olsalar- müşrikler için (Allah'tan) af ve mağfîret dilemek ne Peygamber'in ne de mü'minlerin yapacağı bir iştir." [Tevbe, 113] ayetini indirdi. Yine Allah, Ebu Talib

hakkında (ayet) indirdi de Resulü'ne hitaben şöyle buyurdu: "Sen sevdiğin kimseye hidayet edemezsin; fakat Allah dilediğine hidayet eder. O, hidayete lâyık olanları daha iyi bilir." [Kasas, 56]²

Ebu Said el-Hudrî'den ﷺ şöyle rivayet edilmektedir:

"Resulullah'ın ﷺ yanında amcası Ebu Talib anıldı da:

'Kıyamet gününde şefaatinin amcama fayda vereceğini umarım. Şefaatiyle amcam, topuklarına ulaşabilen ateşten bir çukura konulur da, o çukurda dimağının aslı kaynar.' buyurdu."³

Nurcular Kabre İmanla Girerler, Cennetliklerdir

"(...) işaret ve beşaret-i Kur'aniyede ifade eder ki: 'Risale-i Nur dâiresi içine girenler, tehlikede olan îmanlarını kurtarıyorlar ve îmanla kabre giriyorlar ve cennete gidecekler.' diye müjde verirler."⁴

"Evet, Risale-i Nur'un bu dehşetli zamanda kazandırdığı iki netice-i muhakkakası, her şeyin fevkindedir; Başka şeylere ve makamlara ihtiyaç bırakmıyor. Birinci Neticesi: Sadakat ve kanaatla Risale-i Nur dairesine giren, îmanla kabre gireceğine gayet kuvvetli senetler var."⁵

İşte Risale-i Nur'daki cennet ve cehennem inancı; cehennemi arzulama, cenneti hafif görüp istememe, sahabeye cehennemi istediği iftirası, cehennemlik olduğu ve nasıl azap göreceği sabit olan Ebu Talib için cehennem içinde cennetin yaratılacağı, Nurcuların cennetlik olduğu ve birçok sapık görüş ve düşünce...

"İmanı kurtarmak"tan dem vuranlar, ne yazık ki, ölçüsüz sözleriyle Müslümanların cennet ve cehennem hakkındaki inançlarını altüst etmeye teşebbüs etmişlerdir. Nur Risaleleri'nde cennet ve

1 Mektubat, 366, Yirmisekizinci Mektup/Sekizinci Risale Olan Sekizinci Mes'e/le/Sekizinci Nükte.

2 Buhari, Hadis No:3884; Müslim, Hadis No:39-24.

3 Buhari, Hadis No:6564; Müslim, Hadis No:360-210.

4 Tarihçe-i Hayat, 277, Kastamonu Hayatı/Âhiret Kardeşlerime Mühim Bir İhtar

5 Tarihçe-i Hayat, 312, Kastamonu Hayatı/Bir cüz'î hadise münasebetiyle İnebolu'ya yazılan ve o gibi çirkin hadiseleri köküyle kesen bir mektubun suretidir.

ehennem öylesine yer değiştirmiştir ki, âdeti cennet, zindan; cehennem, güllük gülistanlık, bazıları için hususî cennet olmuştur. Ona göre ashabın en büyüklerinden olan Ebubekir ؓ, cehenneme sadece kendisinin atılması için Allah'a yakarmakta; evliya, Said Nursî ve talebeleri cenneti istememekte; Said Nursî cehenneme atılmaya hazır olduğunu ilan etmektedir.

Kur'an-ı Kerim'in yüzlerce ayetinde cennet ve cehennem üzerinde durup cennete teşvik edilip cehennemden sakındırılırken, "Kur'an'ın hakikî tefsiri" olduğu iddia edilen Nur Risaleleri, cennet ve cehennemle ilgili ayetleri Kur'an'ın ifade ettiğinin tam tersi ile tefsir etmektedir!

Risale-i Nur'u anladıkça özellikle günümüzdeki Nurcuların sapıklığını ve bir kişinin imanını kurtarmak için kendini feda etme fikrinin kaynağının neresi olduğunu daha iyi anlamaktayız. Kendisini feda eden abiler ve ablalar olarak tabir edilen Nurculardan bazı taifeler, zinayı, içkiyi, namaz kılmamayı, oruç tutmamayı ve her türlü münkeri ve pisliği bu düşünceden kaynaklanarak yapmaktadırlar. Birisinin imanına vesile olacağım diye barlarda ve pavyonlarda dolaşan Nurcu ablaların fikri alt yapısının Said Nursi tağutu olduğunu görmekteyiz. Başkasının imanını kurtaracağım derken kendi imanını feda etme, başkasını cennete sokacağım derken kendisini cehenneme sürüklemeye fikrinin kaynağı, az önce kendi risalelerinde okuduğunuz gibi bu sapık tağutun sözleridir.

Bu sözler çok hırslı ve gayretli birisinin abartılı sözleri değildir. Bilakis günümüzde özellikle Nurcularda şahid olduğumuz yüzlerce gayri İslami tavırların ana kaynağıdır. Onlar, zanlarınca birilerinin imanına vesile olmak için onlarca haram, küfür ve şirki rahatlıkla işlemektedirler. Onlara göre, zanlarınca birisinin imanına vesile olmak için cehenneme götürecek ameller işlemek, onların gözünde bu büyük bir fedakarlık örneğidir.

Allah   her Müslümanın cehennemden ve ona vesile olan amellerden uzak durmasını, cennette ve cennete götürecek amelleri işlemeye gayret etmesini isterken, bu sapıklar ise zanlarınca birisinin imanına vesile olmak için cehenneme girmeye hazır olduklarını söylerler ve cehenneme götürecek onlarca münkeri rahatlıkla işlerler. Hâlbuki onlar, zanlarınca birini

cennete kazandırmak için kendisini feda ederken cennete kazandırdıklarını zan ettikleri yeni Nurcu da başka birisini cennete kazandırmak için o da kendisini cehenneme sunmaktadır. Yani bu düşünce ile her Nurcu, cennete kazandırdığını zan ettiği birini aslında cehenneme fesai olarak kazanmaktadır. Dolayısıyla iman ve cennete girdirme iddiaları boş bir kuruntudan öteye geçmemektedir.

Said Nursi ve Her Suale Cevap Vermesi, Hiç kimseye Soru Sormaması

"Herhangi ilme sorulan suale bila-tereddüd derhal cevap verirdi." ¹

"Sorulacak suallere cevap vermeye hazır bulunduğu gibi kimseye soru sormayacağını da beyan ederek bu kararda yirmi sene sebat etti." ²

"Hiçbir ulemadan soru sormazdı. Yirmi sene daima mûcib kaldı. Bu hususta kendileri derlerdi ki: 'Ben ulemanın ilmini inkâr etmem. Binaenaleyh kendilerinden soru sormak fazladır. Benim ilmime şüphe edenler var ise sorsunlar onlara cevap vereyim. Şu halde sormak şüphe edenlerin hakkıdır.' " ³

"Said Nursi kırk sene evvel İstanbul'da iken, 'kim ne isterse sorsun' diye, hârikulâde bir ilânat yapmıştır.

Böyle had ve hududu tâyin edilmeyen, yâni 'şu veya bu ilimde veya mevzuda, kim ne isterse sorsun' diye bir kayıt konulmadan ilânat yapmak ve neticede daima muvaffak olmak; beşer tarihinde görülmemiş ve böyle ihâtalı ve yüksek bir ilme sâhip böyle bir İslâm dâhisi, Asr-ı Saadet müstesna şimdiye kadar zuhur etmemiştir." ⁴

"İstanbul'daki ikametgâhının kapısında bir levha asılı idi: Burada her müşkil halledilir; her suale cevap verilir, fakat sorulmaz." ⁵

1 Tarihçe-i Hayat, 34, İlk Hayatı; İctimâî Reçeteler I, 11, Tarihçe-i Hayat/Rû'ya.

2 Tarihçe-i Hayat, 37, İlk Hayatı/O Zamanki Hayatına Kısa Bir Bakış; İctimâî Reçeteler I, 14, Tarihçe-i Hayat/O Zamandaki Hayatları Şöylece Tasvir Olunur

3 İctimâî Reçeteler I, 23-24, Tarihçe-i Hayat/Ders; Tarihçe-i Hayat, 44, İlk Hayatı

4 Sözler, 702, Teşrin-i Sâni (1950) de Ankara Üniversitesinde

5 Tarihçe-i Hayat, 47, İlk Hayatı

Peygamber ﷺ bile böyle mutlak bir iddiada bulunmamıştır. İmam Buhari, Sahih’inde İ’tisam Bölümünde “Peygamber kendisine vahiy indirilmeyen konularda sual sorulduğunda ‘Bilmiyorum’ der yahut kendisine o konuda vahiy indirilinceye kadar, o soruya cevap vermezdi. Peygamber ﷺ: ‘Biz sana Kitabı hak ile indirdik ki, insanlar arasında Allah’ın sana gösterdiği biçimde hüküm veresin; hainlerin savunucusu olma!’ [Nisa, 105] kavbinden dolayı, rey ile de kıyas ile de söz söylemezdi.” ismiyle bir bab açmıştır.

Hemen ardından da İbn-i Mesud’un ﷺ şu sözünü rivayet etmiştir:

“Peygamber’e ﷺ ruhtan soruldu da, o konuda ayet indirilinceye kadar sükût etti.”

Nitekim aynı bapta, Cabir b. Abdullah’ın ﷺ Peygamber’e:

-Ya Resulallah! Ben malımda nasıl hükmedeyim, malımda nasıl yapayım? diye sordum.

Cabir; Resulullah bana Nisa: 11-13. miras ayeti ininceye kadar hiçbir cevap vermedi, dedi. ¹

Bu konuda başka bir hadis ise Resulullah’ın ﷺ şu sözüdür:

“Tübbe’nin mel’un olup olmadığını bilmiyorum, Uzeyr’in peygamber olup olmadığını bilmiyorum” buyurmuştur. ²

“Şüphesiz Allahu Teâlâ, ilmi insanlara ihsan ettikten sonra (hafızalardan) zorla söküp almaz. Lâkin insanlardan ilmi, bilgileriyle beraber âlimlerin ruhlarını kabzetmek suretiyle alır. Artık geride birtakım cahil insanlar kahr. Onlara halk tarafından dini sorular sorulur, onlar da şahsi reyleri ve arzuları ile cevap verirler ve böylece hem halkı dalâlete sürüklerler, hem de kendileri saparlar.” ³

Allah Resulü’nün bile böyle bir iddiası olmadığı halde, Said Nursi nasıl olur da her soruya cevap verir, üstelik “tereddüt etmeden” ve “mutlak bir isabetle”?...

Gayri islami düşünce, ilimsizce konuşma ve onlarca sapıklığının kaynağını anladık, lakin bu küstahlık, yalan ve kibrin kaynağı nedir?

Evet, tağut Said Nursi’nin ve müşrik Nurcuların şuana kadar zikrettiğimiz birçok sapıklılığın nedenini merak ediyor olabilirsiniz. Nedenlerinden bir tanesini kendi söylemleriyle açıklık getirelim. 3 Aylık eğitimle peygamberlerin bile iddia etmediğini iddia ediyor:

“Evet o zât (Said Nursî) daha hal-i sabavette iken ve hiç tahsil yapmadan zevahiri kurtarmak üzere üç aylık bir tahsil müddeti içinde ulûm-u evvelîn ve âhîrine ve ledünniyat ve hakaik-ı eşyaya ve esrar-ı kâinata ve hikmet-i İlâhiyeye vâris kılınmıştır ki, şimdiye kadar böyle mazhariyet-i ulyâyâ kimse nail olmamıştır.” ⁴

Görüldüğü gibi bu meczup adam ve onun talebeleri, ona verilen ilmin bugüne kadar hiç kimseye verilmediği iddia etmektedirler ki; buna peygamberler de dâhildir. Lakin yazdığı saçmalıkların, bidatlerin, küfür ve şirk söylemlerinin bir kısmını burada izah etmeye çalıştığımız gibi, eserlerini okuyan herkes bilir ki; en büyük ahmağın bile söylemekten haya edeceği şeyler ilim adına orada yazılmıştır.

Ayrıca kâinatın başından sonuna kadarki ilme, ledunni ilme, eşyanın hakikati ilmüne, kâinatın gizli ilimlerine sahip olduğunu ve ilahi hikmetleri bildiği de iddia edilmektedir. Yeryüzünde Adem’den ﷺ günümüze kadar bu kadar büyük bir iddia da bulunan olmuş mudur? Yahut bu kadar büyük bir yalanı atan olmuş mudur?

Yazmış olduğu safsatalar içinde belki de en doğrusu; ilimsiz ve cahil olduğunu ifade etmiş olmasıdır. Herhangi bir ilmi tahsil etmediği, kendisinin ifade ettiği gibi bilinen bir hakikat olduğu için ilim adına çok büyük iddialarını sağlam bir dayanağa bağlaması gereken bu meczubun tek çıkar yolu kalmıştır ki; o da, ledunni veya vehbi bir ilim sahibi olduğunu iddia etmesidir.

1 Buhari Hadis No:7309.

2 Ebu Davud, Sünnet, 14/4674

3 İbn Mâce, İ’tisâm, 3/22.

4 Şuâlar, 542, Onbeşinci Şua/Elhüccetü’z-Zehra/Risale-i Nur Nedir? ve Hakikatlar Muvacehesinde Risale-i Nur ve Tercümanı Ne Mahiyettedir Diye Bir Takriznâmedir; Tarihçe Hayat, 579, Afyon Hayatı/Risale-i Nur Nedir? Bediüzzaman Kimdir?

Zaten cehaletin dışında bu kadar sapıklığı bir adamda toplanan başka bir etkenin olması da düşünülemez .

İşte ismi Nur Risaleleri olarak geçen kitaptaki küfür, şirk, haram, bidat, fesat, fitne, tahrif ve sapıklığın çok az bir kısmını buraya aktarıp izah etmeye gayret ettik. Makalenin uzamaması için uzun uzun izah edilmesi gereken bir konuyu özet geçmek zorunda kaldık. Amacımız; Said Nursi tağutunun küfür, şirk ve sapıklığının bir kısmını ortaya koymak ve yazdığı şirk ve küfür risalelerindeki sapıklığın az bir kısmına değinmekti. Nurculuk ve Nurcuların bu risalenin dışındaki sapıklıklarına hiç değinemedik, lakin şakirtlerin küfür, şirk ve fesatları üstadlarını katkat geçmiştir.

Şuana kadar İslami bir devletin olmayışından istifade ederek sapık görüşlerini yayan ve Müslümanların kalplerini fesada uğratan bu sapıklarla İslam Devleti, Allah'ın izniyle tüm sapıklığa savaş açtığı gibi, bunlara da savaş açmıştır. Allah'ın dinini tahrif eden ve İslam'ı bozan tüm sapık fırkalara asla yaşam hakkı vermeyecektir. Ve savaşımızın birinci önceliğinde bunların olduğunu hatırlatırız. Allah'ın izniyle İslam Devleti, hükmettiği topraklarda bu ve buna benzer batıl fırkaların hiçbirine yaşam hakkı tanımamıştır ve Allah'ın izniyle bundan sonra da tanımayacaktır.

Bizi doğru yola ileten Rabbimize hamdolsun.

